

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3396/2019
04.12.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Маја Раднић, адвокат из ..., против туженог ЈП ЕПС ..., ради дискриминације, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 584/19 од 10.04.2019. године, у седници одржаној 04.12.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 584/19 од 10.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П1 24/18 од 12.12.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је тужени извршио дискриминацију према тужиоцу тако што је ББ извршио исплату јубиларне награде за 40 година рада код туженог, а исто право је ускратио тужиоцу иако су и тужилац и ББ били у истом статусу тачније и један и други нису имали статус запосленог код туженог у тренутку ступања на снагу Посебног колективног уговора који је увео право на јубиларну награду за 40 година рада. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 584/19 од 10.04.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног парничног поступка као неоснован.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог до 31.01.2014. године када му је престао радни однос због одласка у старосну пензију са оствареним пензијским стажом од 40 година и 2 месеца. Тужилац је испунио услове за одлазак у старосну пензију у време важења Колективног уговора код туженог којим није било предвиђено право на јубиларну награду за 40 година рада код послодавца који је престао да важи 29.01.2015. године. Посебни колективни уговор за електропривреду Србије донет је 27.01.2015. године ("Службени гласник РС" број 15/2015), а ступио на снагу 07.02.2015. године уведено је право на јубиларну награду за 40 година рада код послодавца у висини од четири зараде. По члану 49. став 2. овог ПКУ у време проведено на раду код послодавца урачунава се пун стаж осигурања односно укупан стаж осигурања са увећаним трајањем за запослене који раде на тим пословима. Ставом 6. прописано је да услов који се односи на дужину укупног рада из става 1. овог члана испуњава и запослени који би у години у којој одлази у пензију или умире испунио наведени услов без обзира да ли тај услов испуњава у тренутку кад му престаје радни однос. Ставом 7. прописано је да запослени стиче право на исплату јубиларне награде на дан испуњења услова из става 1. овог члана, а јубиларна награда се исплаћује до краја месеца у коме је запослени испунио услов за исплату јубиларне награде. Одлуком о утврђивању права на јубиларну награду запосленима у ВВ од 19.06.2015. године у члану 1. утврђено је да су запослени у привредном друштву за производњу, прераду и транспорт угља ВВ који су пре 07.02.2015. године када је ступио на снагу Посебан колективни уговор за електропривреду навршили 10, 20, 30 и 40 година укупног времена проведеног на раду код послодавца и зависним привредним друштвима и њиховим правним претходницима стекли право на јубиларну награду за наведени јубиларни број година рада. Чланом 2. одлуке прописано је да је остарење права на јубиларну награду за 10, 20 и 30 година укупног времена проведеног на раду било регулисано Колективним уговором ВВ и Колективним уговором бившег зависног друштва ГГ који су важили до 29.01.2015. године али не на исти начин што је условило различито поступање у остваривању права на јубиларну награду запослених у Огранку ... метал у односу на запослене код послодавца, а ставом 2. да је право на јубиларну награду за 40 година проведених на раду код послодавца и зависним привредним друштвима и њиховим правним претходницима установљено Посебним колективним уговором за електропривреду Србије који је ступио на снагу 07.02.2015. године. Према члану 3. одлуке у циљу јединственог поступања код туженог према свим запосленима који су пре 07. фебруара навршили 10, 20, 30 и 40 година укупног времена проведеног на раду код послодавца и зависним привредним друштвима и њиховим правним претходницима исплатити јубиларне награде на начин и под условима утврђеним чланом 49. ПКУ за електропривреду Србије. Ова одлука је ступила на снагу даном доношења. Тужени је у фебруару 2015. године исплатио јубиларне награде запосленима у складу са овом одлуком укључујући бившег запосленог ББ који је преминуо на радном месту 28.01.2015. године, пре ступања на снагу Посебног колективног уговора који је увео право на ову награду. До тренутка смрти сада пок. ББ остварио је стаж осигурања од 39 година, 0 месеци и 18 дана, а 40 година стажа осигурања би остварио 12.11.2015. године да је радио на истим пословима без прекида. Јубиларна награда за 40 година рада код туженог је исплаћена његовим законским наследницима 26.02.2015. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да не постоји дискриминаторско понашање туженог према тужиоцу јер је услов за исплату јубиларне награде за 40 година рада код послодавца у складу са општим актом туженог који је ступио на снагу 07.02.2015. године статус запосленог лица јер тим општим актом није предвиђено признавање овог права и бившим запосленима, ни пензионерима. Поред тога, тужилац и бивши запослени сада пок. ББ нису били у истом статусу с обзиром да би ББ у години у којој је преминуо остварио право на јубиларну награду због чега је награда и исплаћена његовим наследницима.

Становиште нижестепених суда је правилно.

Забрана дискриминације, радње којима се дискриминације чине и као и сам појам дискриминације ближе су дефинисани Законом о забрани дискриминације (чл. 2. и 16. Закона о забрани дискриминације).

Основни критеријум код утврђивања (не)постојања дискриминације јесте неједнако поступање у истој или сличној ситуацији. У овом случају тога нема. Тужилац и лице у односу на кога се тражи утврђење дискриминације – ББ нису у истом положају. Тужиоцу је радни однос престао 25.12.2014. године, док је ББ био запослен код туженог све до своје смрти – 28.01.2015. године (у том тренутку је већ донет ПКУ, али још није ступио на снагу). Без обзира што је ББ преминуо пре ступања на снагу ПКУ, он управо по том акту из члана 6. има право на ову накнаду која је исплаћена његовим наследницима.

Имајући у виду да тужилац и лице са којим се пореди нису у истој ситуацији, то супротно ревизијским наводима, нема неједнаког поступања у односу на тужиоца због чега је такав тужбени захтев правилно одбијен.

На основу члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић